

kiske straffe kan også ofte være i høj grad forkastelige.

Men det er og bliver, og det vil jeg da godt benytte lejligheden til at sige, fuldstændig barokt indtil vanvittigt, at voksne lærer deres børn, at de ikke må slå på én, der er mindre end dem selv – altså den 10-årige må ikke slå på den 5-årige osv. – men den 30-35-årige må gerne slå på den 2-årige, 4-årige og 6-årige. Det holder gerne op, når de bliver sådan en 15-16 år og far og mor kan risikere at få nogen tilbage. Helt enig i det! Men der er ingen revselsesret af éns børn i Danmark, der er en ret, altså straffe i betydningen vold eller bare slag af enhver art. At revse er at straffe eller irettesætte, og det er jo ikke forslagets hensigt at afskaffe det.

Jeg må erklære mig enig med fru Birthe Rønn Hornbech, der henviste til straffelovens § 213, og jeg finder, uanset det svar hun fik, stadig, at den er fuldt tilstrækkelig til opnåelse af formålet. CD må helt afvise dette forslag.

Så vil jeg gerne knytte en bemærkning til noget, hr. Villy Søvnal sagde heroppefra om den israelske måde at opdrage børn på i kibbutzer.

Der er ikke noget at sige til, at hr. Søvnal ikke aner, hvad han taler om. Jeg er ikke bemyndiget til at tale på kibbutzbevægelsens vegne. Kibbutzer var en nødvendig og velsignelsesrig ting i pionertiden, men da jeg første gang hørte om børnehuse, blev jeg også meget chokeret. Da jeg så dem i praksis, blev jeg meget imponeret, men det er der ikke tid til at redegøre for her.

Kibbutzernes antal er aftaget helt dramatisk. Børnehuseopdragelsen findes ikke mere, skønt den var ganske egnet i mange sammenhænge og altså skabte fred og gode forhold. Israelske børn, skulle jeg hilse og sige, for jeg kender faktisk forholdene, opdrages i samme frihed og med samme respekt for deres person, som det heldigvis er det normale i Danmark.

Med denne sidste bemærkning vil jeg gerne henvise til en underlig sætning i bemærkningerne til lovforslaget, hvor der står på side 3: »I Danmark er det stadig en udbredt opfattelse, at mildere grad af fysisk afstraffelse er et naturligt led i børneopdragelsen.« Jeg ved ikke, hvor skribenten har det fra. Jeg ved ikke, om det er fra en gallupundersøgelse, eller hvad der henvises til, eller hvilke kredse hr. Søvnal færdes i. I de kredse, jeg færdes i, er det ikke en almindelig opfattelse, så her slås man altså mod skygger og mod gespenster, som ikke eksisterer.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes ikke, at SF skal have utak, fordi de rejste denne debat i dag, for vi har faktisk fået slået nogle vigtige ting fast, som vi vidste i forvejen, og det er, at det er ulovligt at øve både fysisk og psykisk vold mod børn og unge.

Så har der været spurgt om, hvad der skete, hvis man udøvede systematisk vold. Jamen det behøver man slet ikke spørge om, for vore børn er i dag omgivet af et system. De går i skole, de kommer i børnehaver, og i værste fald, hvis de bliver udsat for grov vold, kommer de på et hospital. Alle disse instanser har efter min opfattelse ret og pligt til at foretage anmeldelser, hvis de kan se, at et barn har været udsat for vold. Det kan siges så enkelt, at det skal anmeldes, så der bliver en politiafhøring i sagen.

Det, der så er tilbage, er de tilfælde af revselsesretten, som SF gerne vil have ophævet. Det er jo sådan set kun dér, hvor forældre måske tager i et barn, rusker det, giver det et lille tjat, eller hvad det kan være, og det er svært at lovgive om, for uanset om man lovgiver, vil det stadig væk være sådan, at forældre i en given situation, hvis der har været advaret tilstrækkelig mange gange om en ting, selvfølgelig kan tage barnet i armen og sige, at denne her går altså ikke mere.

Lovforslaget er næsten lagt op, som om forældre har en masse rettigheder til at foretage grove overgreb mod deres børn. Det er jo slet, slet ikke tilfældet, og det kan jeg ikke forstå at SF ikke har sporet sig noget nøjere ind på, inden de overhovedet har rejst denne debat.

Nu vil jeg tage hjem til Ringsted og lege med mine børnebørn og være god ved dem.

Villy Søvnal (SF):

Må jeg ønske hr. Poul Nødgaard megen fornøjelse med at lege med børnene.

Det, jeg i øvrigt vil sige om debatten, er, at hensigten med vores lovforslag har været at sende det klare signal til forældrene, som andre skandinaviske lande også har sendt klart, nemlig at de, der bevidst af vane eller af anden grund bruger korporlig afstraffelse som opdragelsesmiddel, skal lade være med det, for det er ikke noget, der er acceptabelt i et samfund, der hedder Danmark 1996. Vi ved godt, at verden ikke ændres på én dag, fordi Folketinget vedtager et lovforslag, men sådan er det ikke alene på det her område, sådan er det på en række områder.